

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 grudnia 2023 r.,
w sprawie T. K. skazanego z art. 231 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 7 czerwca 2023 r., sygn. akt XI Ka
108/23
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rykach z 25 października 2022
r., sygn. akt II K 214/19

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.
[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rykach z dnia 25 października 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 214/19 T. K. został uznany winnym czynu z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 158§ 1 k.k. w zb. z art. 247§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który został skazany na karę jednego roku pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono wobec oskarżonego T. K. na dwuletni okres próby.

Apelację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie m.in.: art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 193 § 1 i 2 k.p.k. art. 194 k.p.k., art. 200 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 193 § 1 i 2 k.p.k. art. 194 k.p.k., art. 200 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 oraz 5 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 231 § 1 k.k. i art. 247 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k. Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonego T. K. oraz o uzupełnienie wyroku sądu I instancji o kwestie wskazane w treści apelacji.

Wyrokiem z 7 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie o sygn. akt XI Ka 108/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: rażące naruszenie prawa procesowego, które skutkowało tzw. bezwzględną przyczyną odwoławczą, tj. art. 7 k.p.k., co polegało na uznaniu kluczowego dowodu w sprawie tj. opinii biegłego z zakresu profilowania zdjęć za dowód z jednej strony za dowód wiarygodny, a z drugiej wydanie wbrew temu dowodowi wyroku skazującego, a ponadto pominięcie dwóch kluczowych dowodów w sprawie tj. dowodu z opinii biegłych z zakresu medycyny oraz z zakresu obróbki zdjęć. Powyższe uchybienia doprowadziły w ocenie obrońcy do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. tj. sprzeczności w treści orzeczenia, które uniemożliwiało jego wykonanie, polegające na niezgodności w treści uzasadnienia wyroku z treścią samego orzeczenia.

Autor kasacji podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie wyroków: sądu II instancji tj. wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 maja 2022 r., IV Wydziału Karnego Odwoławczego, IV Ka 2104/21 oraz sądu I instancji tj. wyroku Sądu Rejonowego w Rykach z dnia 25 października 2022 r., II Wydziału Karnego, II K 214/19 i przekazanie sprawy

sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego T. K. okazała się oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 i 2 k.p.k., kasację na korzyść skazanego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

Wobec powyższego, skoro kasacja nie pochodzi od jednego z podmiotów szczególnych (Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka) oraz w wyniku zapadłego wyroku doszło do warunkowego zawieszenia wykonania kary, dla swej dopuszczalności powinna opierać się wyłącznie na zarzucie wystąpienia jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 k.p.k.

Mimo, że autor kasacji na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej się powołuje, to ma to jednak charakter jedynie pozorny, bowiem *de facto* obrońca oparł kasację na zarzucie obrazy art. 7 k.p.k. Mając na uwadze wynikające z art. art. 523 § 1 i 2 k.p.k. ograniczenia, na marginesie wskazać należy, że w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie uzupełniał postępowania dowodowego i nie prowadził własnej analizy zgromadzonego materiału mającej uzasadniać modyfikację wcześniejszego rozstrzygnięcia, nie mógł samoistnie naruszyć normy art. 7 k.p.k.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego na gruncie treści przepisu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., o wewnętrznej sprzeczności orzeczenia można mówić wtedy, gdy w treści orzeczenia co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać, ponieważ powodują przeciwstawne konsekwencje prawne tak, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej (*tak: Postanowienie SN z 17.05.2023 r., III KK 182/23, LEX nr 3590992*). Nie stanowi natomiast bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439

§ 1 pkt 7 k.p.k., rzekoma sprzeczność wynikająca z odmiennej niż chciałby to skarżący oceny dowodów.

Mając na uwadze powyższe, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

[PGW]

[ał]